

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ.

10 Ι]2 μ. μ.

Τὸ Λαύριον μὲ τὸ ἡλεκτρικόν του φῶς ὁμοιάζει πολὺ τοῦ Φαλήρου τὴν ἀκτὴν. Καί τοι ἔχει προχωρήσει ἡ νύξ αἱ κάμιννοι ἐκπέμποναι πυκνὰς ἀτμοῦ τολύπας. Τοῦ Λαυρίου ἡ λαύρα—ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ φίλος Μπάμπης—δὲν σβέννυται οὔτε ἡμέραν οὔτε νύκτα, ὡς φαίνεται.

Ὅποια ἱστορία χρυσοῦ ἀνελίσσεται εἰς τὴν μνήμην μου πρὸ αὐτοῦ! Καί δι' ἡμᾶς τὸ Λαύριον ἱστορία μόνον εἶνε καὶ θὰ ἦτο μῦθος ἴσως ἂν δὲν ἐγεννᾶτο ὁ Σερπιέρης. Οἱ ὀρυκτολόγοι μὲς ἦσαν ὀρυκτά.

Μόνος σχεδὸν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μετὰ πόνου βλέπω ἐξαφανιζόμενον καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ Λαυρίου φῶς. Πάλιν σκοτία καὶ τὸ τυραννικὸν ἐκεῖνο ἄσμα τοῦ ἔλικος. Ἐπρωτίμων ν' ἀκούω τὴν Σάραν τῆς Μουνυχίας καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Λίνδαν τοῦ κ. Τσόχ, αἵτινες τοςάκις μ' ἔτρεψαν εἰς φυγὴν. Πόσον καλὸν ἀναπολεῖς τὸ κακὸν, ὅταν εὐρίσκης τὸ χειρότερον!

Ἄλλ' ἡ σκηνὴ μεταβάλλεται. Διαικρίνω εἰς τινὰ γωνίαν γυναικὸς ἐσθῆτα. Ἀνακαλύπτω ζευγὸς πολυαγαπημένων. Τὸ ὥρατον ἡμισὺ ἔχει τοὺς ὀδόντας ἐπὶ τοῦ χεῖλους φυτευμένους, τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν ἡμίκλειστον καὶ τὸν ἄλλον μὲ τὴν κόρην σχεδὸν ἐκτὸς αὐτοῦ, σχηματίζουσαν μικρὸν ἀκρωτήριον. Τὸ ἄσχημον ἡμισὺ φέρει ὑπόλευκον γενειάδα, ὑπερμεγέθη ἔλθαν ἐπὶ τῆς ῥινὸς καὶ χαριέστατον κόκκινον πλεκτὸν σαλάκι ἐπὶ τῶν ὤμων. Αἱ ἡλικίαι των ζευγαρωμέναι καὶ αὐταὶ θὰ ὑπερβαίνουν τὸν αἰῶνα. Κρατοῦσι τὰς χεῖρας ἀλλήλων, καὶ ὁμιλοῦσι μὲ ὄλην ἐκείνην τὴν μέθην καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐρωτευμένων ὑπὸ τὰ παίζοντα ὄμματα τῶν ἀστέρων.

Et que ce douce chose
De se parler d' amour la nuit quand tout repose!
Τοὺς φθονῶ!

3 Ιουλίου 6 π. μ.

Εὐρίσκομαι πρὸ τῆς Χαλκίδος. Δὲν δυνάμεθα νὰ διέλθωμεν τὸ στενόν. Ἡ μηχανικῶς ἀνοιγοκλείουσα γέφυρα εἶνε κεκλεισμένη. Τὰ νερὰ κατέρχονται καὶ πρέπει ν' ἀναμείνωμεν νὰ λάβουν τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν. Μεγαλοπρεπὲς ὅσον ἄγριον εἶνε τὸ φαινόμενον τῶν μετὰ δεινοῦ πατάγου κατερχομένων ὑδάτων τῆς παλιρροίας! Τί εἶνε αὕτῃ ἡ παλιρροία; Ὁ Ἀριστοτέλης ἀπελπισθεὶς νὰ τὴν ἐξηγήσῃ ἐρρίφθη εἰς τὰ βάθη τῆς ἰνα ἀνεύρη ἐκεῖ τὸ μυστήριον.

Ἴδου ὅτι καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἔσχε στιγμᾶς βλακίας.

Ἡ γέφυρα μοι φαίνεται στενὴ καὶ νομίζω, ὅτι ἂν ἐπλατύνετο ἀκόμη, ἡ φορὰ τοῦ ρεύματος θὰ ἐξησθένη ἀρκούντως ὅπως ἐπιτρέπη τὴν διόδον τοῖς ἀτμοπλοίοις ἐν πάσῃ στιγμῇ.

Θέλω νὰ ἐξέλθω, ἀλλὰ μοι ἀπαγορεύεται πρὶν μᾶς ἐπισκεφθῇ ἱατρός ὡς προερχομένους ἀπὸ εὐλογιώσης πόλεως. Ἐπὶ τέλους εὐδοκεῖ ὁ κ. ἱατρός νὰ ἔλθῃ καὶ ἀφοῦ ἀσπάζεται δύο τρεῖς γνωρίμους του ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἡ καθαρσις αἴρεται καὶ ἀποβιβάζομαι.

Ἡ Χαλκὶς εἶνε φωτεινοτάτη πόλις. Ἡ πλατεῖα τῆς δροσερωτάτης, οἱ ὁδοὶ τῆς καθαρῆς, τὰ ξενοδοχεῖα τῆς φέρουν ὅλα θηλυκὰ ὀνόματα: Παλιρροία, Μέλισσα, Ἀφροδίτη. Ἀνακαλύπτω ἐν μεταξοζωοαρτοποιεῖον καὶ ἐν παπουτσοποιεῖον Περπουνιά. Ἀπὸ τοῦ φρουρίου ὅπου πέρνει μάθημα ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἀκούονται οἱ περιπαθέστεροι τόνοι τῆς Μασχότ.

Les envoyés du paradis.

πων τοὺς ἐπερχομένους βασιλικούς, νὰ πλησιάσουν κοντὰ καὶ ἄμα σιμώσουν θὰ τοὺς ρημάξω μὲ μιὰ μπαταρία. Σῶνε νὰ βαστοῦν τὰ κανόνια.

— Κώστα, εἶπε γενναῖός τις πυροβολητῆς, νὰ βαρδάρης λίγο πίσω νὰ μὴ σὲ κλοτσήσῃ τὸ κανόνι.

— Κλοτσᾷ, μὰ τὸ κλοτσᾷ κ' ἐγώ.

— Νὰ κρυφτῆς νὰ μὴ σὲ πάρῃ κάμμία μπάλα.

— Δὲν φτάνουν ἔως ἐδῶ.

Ἐν τούτοις ἤρξατο ἡ μάχη.

Οἱ ἀντάρται καταβληθέντες ὑπὸ τετρακισχιλίων μαχητῶν ἤρξαντο ὑποχωροῦντες.

Ὁ Δυοβουνιώτης μετ' ὀλίγων μαχητῶν ἀντεῖχε καρτερικῶς.

Τῷ εἶχον μείνει μόνον δύο ἄνδρες τοῖς πυροβοληταῖς, ὅτε διὰ τῆς λόγχης εἰσεπήδησαν εἰς τὸ ὀχύρωμά του οἱ βασιλικοί.

Ὁ ἥρωας ἀνετινάχθη τότε καὶ καθίσας ἐπὶ τοῦ πυροβόλου ἀνέπαλλε τὸ ξίφος.

— Φώναξε ζήτω ὁ βασιλεὺς, βοῶσιν οἱ βασιλικοὶ πρὸς αὐτόν.

— Ζήτω τὸ ἔθνος, κραυγάζει οὗτος, καὶ πίπτει διὰ δέκα βολῶν.

Ὁ Κώστας ἐκ τῶν πρώτων τραπείς εἰς φυγὴν ἔχασε τὸν δρόμον καὶ ἐνέπεσεν εἰς χεῖρας τῶν βασιλικῶν.

— Ἀδέλφια, ὑπετραύλισε, μὴ μὲ σκοτόνετε γιατί 'ναὶ κρῖμα. Τί θὰ καταλάβετε τάχα ἀπὸ ἕνα κορμὶ σὰν κ' ἐμένα; Δὲν ἀξίζω τίποτα. Ἐγὼ κ' ἂν μ' ἀφήσετε ζωντανὸ, θὰ μοιάζω σὰν πεθαμένος. Ἀφήστε με καὶ 'μένα νὰ ζήσω καὶ ἔρχομαι μαζὺ σας.

— Εἶσαι ἐπαναστάτης, μωρέ.

— Ὁχι, ἦλθα νὰ κάνω χάρις καὶ μὲ διέβαλαν, ὅτι τάχα ἤθελα νὰ ἐπαναστατήσω.

— Καὶ πῶς εὐρέθης μαζὺ μὲ τοὺς ἀντάρτας;

— Κατὰ λάθος δὲν τὸ ἤθελα.

— Μίσω στὸ Κάστρο εἶνε πολλοὶ οἱ ἀντάρταις;

— Ἦταν πολλοὶ, μὰ τώρα σεῖς τοὺς λιγοστέψατε.

— Εἶδες κανένα κορίτσι νὰ ὑψώσῃ τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας;

— Ναι, ἕνα τρελοκόριτσο ποῦ ἦλθε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἔφερε τὴν σημαίαν ποῦ κέντησε ἡ ἰδίαν μὲ δυὸ ἄλλαις φιλινάδες τῆς. Αὐτὴ τὰ ἔκαμε ὅλα.

Μετὰ τὰς προανακρίσεις ταύτας ὁ Κώστας ἤχθη εἰς τὸ στρατηγεῖον, ὅπου καὶ οἱ λοιποὶ αἰχμάλωτοι ἐφυλάσσοντο.

— Μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Ναυπλίου ἡ Μαριγοῦλα ἡ Ἐλευθερία συνεξωρίσθη μετὰ τῶν λοιπῶν ἀνταρτῶν εἰς Σμύρνην.

Ἐν τούτοις οἱ ἐν Ἀθήναις συνωμόται προέβησαν εἰς ἐντελῆ συνενόησιν.

Τὰ πάντα εἶχον παρασκευασθῇ, μέρος ὅμως τοῦ στρα-

Ἡ Εὐβοία ἐδαπτίσθη ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν τῶν βοσκῶν τῆς, τοῦθ' ὅπερ δὲν κολακεύει πολὺ τοὺς κατοίκους τῆς. Καὶ ἦτο πάντοτε ἀτυχὴς εἰς τὰ ὀνόματά τῆς· ἄλλοτε ἐκαλεῖτο Ἀ-ορία.

Ἡ ἀκτὴ τῆς πᾶσα εἶνε καταπράσινος, οὐδὲ σπιθαμὴν γῆς βλέπει τις ἄνευ φυτείας. Ἄλλοι καταρθοῦν καὶ οἱ βράχοι νὰ καλλιεργῶνται καὶ ἡμεῖς καταρθόμεν ν' ἀποβραχύνωμεν καὶ τὴν εὐφωρότεραν γῆν.

Ἡ Αἰδηψὸς εἶνε γραφικωτάτη θέσις, ἀλλ' ἤδη διαμονὴ δι' ἄλογα.

Ἀντὶ οἰκῶν σταύλους, οὔτε τροφῶν εὐρίσκεις χόρτα καὶ ἐπὶ τέλους αἰ-δηψῶ.

Ἀπὸ τῶν πηγῶν ἀναβλύζει ἀχνίζον τὸ ὕδωρ καὶ οἱ βράχοι, ἀφ' ὧν χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν φαίνονται ὡς τὰ λευκὰ ἐκεῖνα μαστιχένια, τὰ ὅποια ἀφανίζουσιν τῆς τσέπαις τῶν παιδιῶν. Τί θησαυροὶ μένουσιν νεκροὶ ἐνεκα τῶν ἀθησαυρίστων κεφαλῶν μας!

Ἐνταῦθα ἐπιβιβάζεται μία μελαγχροινή. Ὁ ὀρίζων τῆς συντροφίᾳς μας κατασκότεινος ἀπὸ κᾶτι φοβερὰ σύγνεφα—ἐνᾷ εἰρηνοδίχην, οὐ ἡ παρουσία καταδικάζει εἰς ἐρημίαν, ἐνᾷ Ἀλεξανδρινόν, τύπον ἡλιθίου καὶ ἐνᾷ δικηγόρον φαγᾶν—διαφωτίζεται ἀπὸ τοὺς ὕγρους καὶ λάμποντας ὡς ἐλῆαις Ἀμφίσσης ὀφθαλμοὺς τῆς. Καὶ νομίζεις, ὅτι χύνουσιν τόσον φῶς διὰ νὰ σὲ γελάσουν καὶ σοὺ πάρουν τὴν ψυχὴν εἰς τὴν κόλασιν τοῦ ἔρωτος, κ. Μολοσσέ. Ἀ, κυρία μελαγχροινή, ἐννοῶ διατὶ ζωγραφίζουν μελαγχροινούς τοὺς δαίμονας!

9 μ. μ.

Διακρίνεται ὁ κόκκινος φανὸς τοῦ λιμένος Βόλου. Πλησιάζομεν. Ὁ λιμὴν εἶνε σκοτεινός.

11 μ. μ.

Πρῶται μου ἐντυπώσεις: Ὀλίγον καλύτερίμι, στρατιὰ κωνόπων, τέως σταῦλος ὡς κοιτῶν, ῥογχαλητὸ ἐν τῷ γείτονι κοιτόνι ποῦ ταραζεται ὅλο τὸ οἶονε! Ξενοδοχεῖον, ἀϋπνία καὶ πότε νὰ φύγω!

Μάριος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΣΥΡῶ

Χθὲς τὸ ῥωσικὸν πάλιν μᾶς ἐκουδάλησε τοὺς τελευταίους 800 ὑπηκόους τοῦ Ἀραβῆ, τοὺς ὁποίους δὲν ἐπρόφρασε, μ' ὅλην τὴν ἀγαθὴν του διαθέσιν, νὰ περιποιηθῇ ἀποχρώντως.

Μὲ τούτους ἐτελείωσεν ἡ Ἐξοδος πλέον. Πλὴν μετ' αὐτὴν ἔπονται αἱ δέκα πληγαὶ τοῦ Ἀραμπῆ, ὡς προηγήθησαν τοῦ Φαραώ.

Ἰδίως ἡ πληγὴ καθ' ἣν ὁ Ἀγγελος ὁ ἐξολοθρευτὴς μερμαίαν εἰς τὴν μίαν καὶ δῆδα εἰς τὴν ἐτέραν, θύει καὶ ἀπολύει.

Ἡ ἀφήγησις τοῦ βομβαρδισμοῦ εἶναι καταπληκτικὴ.

Εἶδον τὸ σχεδιάγραμμα τῆς μάχης.

Ἐκεῖνο τὸ Condor εἶναι σωστὸς διάβολος. Πανταχοῦ παρῶν.

Φαντάσου ὅτι, ὡς διηγοῦνται, αὐτὸ κατέστρεψε τὰ 11 1]2 φρούρια καὶ ὁ Ἀκαμπτος τὸ ἄλλο ἡμισυ.

Ἐνᾷ τόσο δὲ βαποράκι.

Καὶ τὸ νόστιμον ὅτι ὅλα τὰ φρούρια αὐτὸ ἐσκόπευον. Ἀλλ' ἡ εἶχε ἐπάνω του τὸ Τίμιον ξύλον, ἡ ἦτο ἀλειμμένο μὲ λάδι καὶ ξεγλυστρουσε, ἡ αἱ γομώσεις τῶν Ἀραβῶν ἦσαν ἄσφαιροι. Τίποτε δὲν ἔπαθε.

Ἐπαθεν ὅμως ἡ Πηγελόπη, ἥτις ἐγλύτωσεν ἀπὸ τόσους μνηστῆρας, διὰ νὰ τῆς κάμῃ δύο τρύπας ὁ Ἀραβῆς.

τοῦ καὶ ἡ χωροφυλακὴ διατέλει ὑπὲρ τῆς βασιλείας.

Ὁ Ὄθων μετὰ τῆς βασιλείας πεισθέντες εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν εὐνοϊκῶς δῆθεν πρὸς αὐτοὺς διακειμένων πολιτικῶν ἀπῆλθον τῆς πρωτευούσης πρὸς περιοδεῖαν τοῦ κράτους.

Τὴν προτεραιάν ἐσπέραν τῆς Ὀκτωβριανῆς ἐπαναστάσεως οἱ ἀντάμνηδες τοῦ Ψυριοῦ καὶ τῆς Πλάκας ἀδελφοποιοῦντο.

— Ρε βλάμη, πῶς τᾶμαθες τοῦ λόγου σου, λὲς νὰ μᾶς θελήσουν αὐτοὶ οἱ τρανοί;

— Μὰ νὰ σοὺ πῶ, αὐτοὶ δὲν ἔχουν πίστι ἀπάνω τους.

— Θαρρῶ, πῶς ὅλο τὸ ταβатуρι εἶνε γιὰ νὰ ρίξουν τὸ Ὑπουργεῖο, γιὰ νᾶρθουν μερικοὶ μερικοὶ ἀπὸ δαῦτους στὸ γκουβέρνο καὶ κάνουν τὰ δικά τους. Ἡ ἔρημαις ἡ δραγμαῖς, βλέπεις εἶναι γλυκαῖς.

— Καὶ τὰ παρᾶσημα καὶ τὰ γαλονάκια δὲν σοὺ πᾶν παρακάτω.

Ἄλλοι δὲ ποῦ ἔκαμαν, ὅτι τὰ εἰξευραν ὅλα ἀπὸ τὰ μεγάλα τζάκια, ἐψιθύριζον.

— Τὸ κούνημα εἶνε καλὰ μαγειρεμένο. Τῶμαθα ἐγὼ ἀπὸ κεῖ ποῦ ξέρετε.

— Ἀρχίζω νὰ τὸ πιστεύω κ' ἐγώ. Ἐκεῖνη ἡ Σκύλα τῆς Ἀγγλίας ποῦ ἔφρασε τὴν προφῆς στὸν Πειραῖα δὲν μοῦ μυρίζει καλὰ χαμπέρια.

— Ἐκανες τὸ κολαῖ ἀπὸ τίποτα κουμπούρια; Ξέρεις ἐκεῖνη ἡ χωροφυλακὴ θὰ βαρέσῃ στὰ γερά.

— Ἐχει νὰ πέσῃ βεμούλα σὲ καμπόσα σκλόνια, ποῦ θὰ πάῃ ἀντάρα.

— Ἐγὼ, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, παιδιὰ, εὐχαριστοῦμαι νὰ ἔκανα τὴ μπάζα μου καὶ μὲ μονάχα τὴ κάσα τοῦ Βούρου. Τί νὰ τὰ κάνῃς ἀνέεις τὰ πολλὰ, μπᾶς καὶ θὰ τὸν θάψουν μ' αὐτά;

— Καὶ θαρρεῖς τάχα πῶς δὲν θὰ δουλέψῃ λεπίδι, σὲ κᾶτι ποῦ ξέρεις σὺ κ' ἐγώ. Πρέπει νὰ ξεκληρισθοῦν μερικοὶ γιὰ νὰ πάῃ τὸ ἔθνος τὰ μπρός. Τί νὰ τὸ κάνῃς τὸ δενδρὸ ὅταν τὸ κλαδεύῃς καὶ αὐτουνοῦ τοῦ εἶνε βλαμμένη ἡ ρίζα; Κόψτο σύρριζα νὰ γλυτώνῃς καὶ ἀπὸ τὰ βάσανα.

— Γι' ὅλα αὐτὰ θὰ σκεφθοῦμε.

— Ἐγὼ ἀδέρφια, σᾶς ἐξομολογοῦμαι τὴν ἀδυναμία μου, στὸ πρῶτο μπᾶμ, θὰ βρεθῶ καὶ μέσα στὸ σπῖτι τῆς Φανιῶς μου. Αἱ, θὰ τῆς πῶ:

Παῦσε τὰ πεισματικά

Κι' ἄρχισε νὰ μὲ λατρεύῃς

Μὲ καρδιά καθαρὰ.

Σώνει σου τώρα ἓνα χρόνο ποῦ μὲ παιδεύεις μὲ τὸ: Δὲν θέλει ἡ μάνα μου. Τᾶμαθε ὁ πατέρας μου καὶ μὲ μάλωσε. Νὰ μὴ συχνοπερνᾷς καὶ μὲ κάμεις ρεζίλι στὴ γειτονιά, καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, δὲν θέλω. Θὰ τῆς πῶ,—Κυρά μου ἐδῶ πλέον δὲν ἔχει σὲ θέλω, δὲν μὲ θέ-